Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 604 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE**
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 september 2026 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden akte voorafgaan, worden in de nota als volgt opgelijst:

"*Verzoeker, van Georgische nationaliteit, diende op 30.10.2024 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.*
De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde hem op 03.11.2025 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad.
Verzoeker werd op 18.12.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal, feiten waarvoor hij op 02.03.2026, door de Correctionele Rechtbank van Hasselt, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden.

Verzoeker werd op 02.03.2026 vrijgesteld uit de gevangenis. Bij arrest nr. 346 228 van 06.05.2026 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de CGVS d.d. 03.11.2025.
Hij diende op 29.05.2026 een tweede VIB in. Verzoeker maakte op 17.06.2026 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. openbare orde nadat hij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal.
Hij werd uitgenodigd voor een interview bij het Bestuur op 14.07.2026, doch kwam niet opdagen.
Verzoeker werd op 27.07.2026, in het kader van zijn tweede VIB, met bijstand van een tolk, gehoord. Hij verklaarde de tolk goed te begrijpen Het Bestuur nam t.a.v. verzoeker op 27.07.2026, onder een bijlage 39bis, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.
Hij deed op 20.08.2026 afstand van zijn tweede VIB en gaf hierbij aan vrijwillig naar Georgië te willen terugkeren. De CGVS nam d.d. 04.09.2026 een beslissing tot effectieve intrekking van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming (VIB)".

1.2. Verweerder trof op 8 september 2026 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),
naam: M.
voornaam: I.
geboortedatum: (…) 1980
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 27.10.2024 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind
Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven
Betrokkene verklaarde dat zijn ouders in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde rugproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980
§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien er een risico op onderduiken bestaat. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Artikel 1, § 2, stelt dat het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Het risico op onderduiken wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 2°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene in het kader van een procedure internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit: K. G.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene op 07.09.2026 heeft verklaard afstand te willen doen van zijn verzoek om internationale bescherming. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijk heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 11.05.2026 werd immers een negatieve beslissing genomen door de RVV. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 29.05.2026.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 30.10.2024 en 29.05.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Gezien het actueel en reëel risico op onderduiken, wordt in uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 2°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene in het kader van een procedure internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit: K. G.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene op 07.09.2026 heeft verklaard afstand te willen doen van zijn verzoek om internationale bescherming. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijk heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 11.05.2026 werd immers een negatieve beslissing genomen door de RVV. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 29.05.2026.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 30.10.2024 en 29.05.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde:

Dienaangaande wijst DVZ erop betrokkene op 02.03.2026 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens diefstal. Op basis van het geheel van deze elementen is DVZ van oordeel dat er redelijkerwijs kan gesteld worden dat betrokkene een reëel, manifest en actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid en/of de openbare orde.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 04.09.2026 werd door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot de expliciete intrekking van het verzoek genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing is een schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

2. Betreffende de ontvankelijkheid, de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Overeenkomstig artikel 2.31, §5, van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van de bestreden akte automatisch geschorst, tijdens het onderzoek van een tijdig ingediend annulatieberoep, wat te dezen het geval is.

De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is dan ook niet dienstig.

2.3. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk
Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid
Het beginsel van Hoorplicht
Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie
Het beginsel van Afdoende motivering".

Hij betoogt als volgt:

"1.
Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.
Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.
Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.
Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt. Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :
Dat verzoeker reeds veroordelingen heeft opgelopen.
Dat er vluchtgevaar zou zijn.
Verzoeker merkt op dat de gerechtelijke beslissingen niet voorliggen.
Verzoeker merkt op dat hij op heden in het gesloten centrum verblijft zodat er geen vluchtgevaar aanwezig is op heden.
De beslissing bevat nauwelijks 3 pagina .
Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige uitvoerige en voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn toestand dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt. Hij spreekt slechts zeer beperkt Engels.

3.
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot zijn famiale leven en er is onvoldoende motivering voorzien in de bestreden beslissing.
Hij zou een adres en partner hebben. Artikel 8 EVRM, het recht op de eerbiediging van zijn familiaal leven zou hierbij geschonden zijn.

4.
De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.
Nergens worden de juridische beslissingen voorgelegd."

3.2. De bestreden akte bevat verschillende onderdelen (bevel om het grondgebied te verlaten – een beslissing om verzoeker geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen – een beslissing tot terugleiding naar de grens). Ze zijn allemaal in rechte en in feite gemotiveerd. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker hekelt het gegeven dat de bestreden akte *"nauwelijks 3 pagina's"* bevat. Het afdoend karakter van een motivering van een beslissing hangt echter niet af van het aantal pagina's dat ze beslaat. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Verzoekers overtuiging dat de bestreden akte ontoereikend gemotiveerd is, kan niet tot een ander oordeel leiden.

3.3. In de bestreden akte wordt in het luik "*terugleiding naar de grens/(...)",* gemotiveerd dat het risico op onderduiken van verzoeker actueel en reëel is. Hierna wordt vermeld dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt hierbij gewezen op een veroordeling van verzoeker wegens diefstal door de correctionele rechtbank van Hasselt. Verzoeker "*merkt op dat de gerechtelijke beslissingen niet voorliggen".* De Raad merkt echter op dat verzoeker de toepassing niet betwist van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. De gronden op basis waarvan een risico op onderduiken werd vastgesteld (artikel 74/14, *juncto* artikel 1, §2, 2°,3°, 6° en 8° van de Vreemdelingenwet, wat nog eens herhaald wordt in het luik "*terugleiding naar de grens/(...)"*), worden niet aan wankelen gebracht door verzoekers eenvoudige opwerping dat er geen vluchtgevaar is omdat hij tot op heden in een gesloten centrum verblijft. Immers handelt het risico op onderduiken op een vluchtgevaar bij vrijstelling. In geen enkele van de voormelde motieven wordt verzoeker beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Dus zelfs als de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, waarbij verwezen wordt naar een correctionele veroordeling onzorgvuldig tot stand kwam, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Immers wordt ze afdoende geschraagd door de vermelde motieven die verzoeker niet aan het wankelen brengt.

3.4. Blijkens het administratief dossier, waarvan een elektronische versie ter inzage van verzoekers advocaat lag voor de terechtzitting, werd verzoeker verscheidene keren gehoord door verweerder alvorens hij de bestreden akte trof, waaronder op 27 juli 2026 en 22 januari 2026 (stukken 79, 54 en 55 in het administratief dossier). Verzoeker duidt nergens concreet waarom er geen sprake was van een afdoend gehoor. Hij beperkt zich tot betichtingen die niet nader geconcretiseerd worden wanneer hij opwerpt dat hij "*manifest niet op een rechtmatige uitvoerige en voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn toestand dienen te worden toegepast".* Deze toestand wordt niet nader gespecifieerd, laat staan aangetoond noch wordt geconcretiseerd met welke waarborgen het gehoor dan diende gepaard te gaan. Verzoeker werpt voorts op "*Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt. Hij spreekt slechts zeer beperkt Engels".* Echter blijkt uit beide voormelde gehoorverslagen dat de gehoren plaatsgrepen met bijstand van een tolk Georgisch waarbij geen communicatieproblemen opdoken.

3.5. Verzoeker werpt voorts op dat hij een adres en een partner zou hebben, dat verweerder naliet een grondige analyse door te voeren van zijn familiaal leven en daarover adequaat te motiveren in de bestreden akte.

3.6. Blijkens de gehoorverslagen heeft verzoeker nooit opgeworpen dat hij alhier een partner heeft of dat hij met haar een adres deelt. Hij concretiseert dit alles thans ook niet, laat staan dat hij een begin van bewijs bijbrengt van deze beweringen. Verweerder kan er dan ook bezwaarlijk van beticht worden geen grondige analyse te hebben uitgevoerd of artikel 8 van het EVRM geschonden te hebben in dit verband. Verzoeker heeft wel gemeld dat zijn ouders ook in België verblijven. Ze hebben in België een lopende asielprocedure en ze bezoeken verzoeker niet in de gevangenis, zo noteerde verweerder in zijn nota van 3 februari 2026 (stuk 56 in het administratief dossier) nadat verzoekers gehoor had plaatsgegrepen op 22 januari 2026.

In de bestreden akte kan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder onder meer verplicht om rekening te houden met het gezins-en familieleven, het volgende gelezen worden:

“Betrokkene verklaarde dat zijn ouders in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen”.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat er tussen hem en zijn ouders banden bestaan die de normale affectieve banden overstijgen. Evenmin maakt hij duidelijk waarom de vaststelling in de bestreden akte, in het licht van wat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard, geen stand kan houden. Een bloot betoog dat er geen grondige analyse zou plaatsgegrepen hebben of dat er sprake is van een inbreuk op zijn familiaal leven kan te dezen bezwaarlijk volstaan om een schending van artikel 8 van het EVRM of de zorgvuldigheidsplicht in dit verband te weerhouden.

3.7. De Raad concludeert dan ook dat het middel ongegrond is. Verzoekers betoog ter ondersteuning van de opgeworpen schending van beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 8 van het EVRM, is voornamelijk gekenmerkt door betichtingen en blote beweringen. De nietszeggende afsluiter van het betoog “*De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond. Nergens worden de juridische beslissingen voorgelegd”* is hiervan exemplarisch.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijfentwintig september tweeduizendzesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
S. HERBOTS	M. EKKA